

BOLNICA ZA LUTKE

BOLNICA IMA POGREŠAN ULAZ

Bivši ljudi na točkovima.
Negde će da ih bace.
Mrtvi su teži nego živi.

VEČNOST ISPRUŽENIH ČEKANJA

Osam budnih žena
U osam bolničkih kreveta
Sa iglama u venama

Kao marionete s gumenim uzicama
Odložene na metalna postolja
Čekamo svoju tačku

Neispravne, osakaćene, ostavljene
Slutimo povorku belih prilika
I presude naših proroka

NEZABORAV

Ne sećam se više
Kada sam prestala da padam

Brojala sam vene
Mape sveta
Koje vode do tebe

Puzila sam kroz crnicu
Da bih ti poljubila kosti
Koje svake noći sanjam
I svakog jutra zaboravljam

Trčala sam po vlatima
Tvoje kose koja cveta kroz livade
Spuštala sam se kao ponornica
U tvoj zauvek mirni zagrljaj

Nije bio hladan kao kad si ležao
U svom najboljem odelu
I cipelama iz Londona
Koje ti je stranac obuvao
A ja čekala da se vrati vazduh
I auto koji će nas odvesti
svakog na svoj počinak.

Probudila sam se
Šest godina kasnije
Kao šesta žena

Ne sećam se više
Mirisa tvoje kože i znoja
Koji me je čuvao
da ne propadnem
Iskopao iz ništavila
I postavio na presto

Autobus smrdi na čopor, na to
Kako je čovek čoveku čovek
A naš svet u kom si gajio biljke
Samo mehur od sapunice

Biljke su umrle za tobom
Ja, evo, šesti put ustajem

I sve bolje zaboravljam

ODRAZ

U tvojim očima videla sam
Praznu ulicu pred sobom i crveni bršljan
Podsećao me je na upornost
Omči koje su me čekale na kvakama

Jaka čeljust u kojoj si odmarala
Nervoznog smeha i zalutalog pogleda
Paklenog leta iza grudne kosti
Hlađenog kafanskim nameštajem –

Grizla je put kroz prazninu i mrak
Do najbliže ulične sijalice
Do sveće pored zapuštenog groba
Od kog sve sporije bežim

Moje smrti idu u čoporu
I nose šarene haljine

BOLNICE ŠETAJU

Kad krenem u šetnju
Na glavi nosim jednu bolnicu
Golubovi ne sleću

Kad krenem u prodavnicu
Oko vrata mi se obesi
Još jedna bolnica
Iz nje vire liftovi

Kad krenem na groblje
Treću bolnicu nosim
Kao sat na ruci
Četvrtu kao narukvicu
Jednu treba tu da zakopam

Ispod krova jednog doma
Guraju se četiri bolnice
Dve su pustile korenje
A dve još uvek šetaju

OVDE SE VREME PRETVARA U PROSTOR¹

Skretničar, sakriven u opuścima
Napada i ranjava nas
Neprimetan kao smeće kraj puta
Na koje smo oguglali

Iz svake rane izleti po ptica
Mi, profiteri svog bola,
Cvetamo i pružamo bodlje
Protivotrovu obučenom za scenu

Putevi i raskršća
Na kojima se senka smanjuje
Scenografija je sve jednostavnija
Vreme za obračun je upravo

Sad

„ŠTA JE TO BOG URADIO?“²

Skretničar je
zabadao
jednu
po jednu
zvezdu
u Malu Noć
kao u vudu lutku

dirke klavira kucale su
tajne poruke za Pticu

uvidi i ključevi
prodirali su u lutku Noći

a Magla je plesala pod crvenim
svetlom neonskog sumraka

jer je svetlost brža od zvuka

¹ Vagner *Parsifal*.

² Prva telegrafska poruka Semjuela Morzea.